

Διατακτικό της διατάξεως

Το Δικαστήριο διατάσσει:

Εθνικό μέτρο το οποίο, στο πλαίσιο της φορολογίας μερισμάτων μετοχών ως εισοδημάτων κεφαλαίου εντός του ορίου κατ' αποκοπή αποδόσεως, υπολογιζομένης με την εφαρμογή συγκεκριμένου ποσοστού σε βάση περιλαμβανούσα, πλην του επενδυθέντος από τον μέτοχο κεφαλαίου, τμήμα των μισθών που καταβάλλονται στους εργαζομένους της εταιρίας που διανέμει μερίσματα, απαγορεύει να λαμβάνονται υπόψη οι μισθοί των εργαζομένων που απασχολούνται σε υποκατάστημα της εταιρίας αυτής, ή σε θυγατρική της, σε τρίτη χώρα, θίγει προεχόντως την άσκηση της ελευθερίας εγκαταστάσεως κατά την έννοια των άρθρων 43 επ. ΕΚ. Δεν μπορεί να γίνει επίκληση των άρθρων αυτών σε κατάσταση αφορώσα την εγκατάσταση εταιρίας κράτους μέλους σε τρίτη χώρα.

(⁴) ΕΕ C 106 της 30.4.2005.

Αναίρεση που άσκησαν στις 13 Φεβρουαρίου 2007 οι Smanor SA, Hubert Ségaud και Monique Ségaud κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα) στις 14 Δεκεμβρίου 2006 στην υπόθεση T-150/06, Smanor SA κ.λπ. κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-99/07 P)

(2007/C 170/15)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείοντες: Smanor SA, Hubert Ségaud και Monique Ségaud (εκπρόσωποι: J.P Ekeu και L. Roques, δικηγόροι)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Με την από 23 Μαΐου 2007 διάταξη του, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα) απέρριψε την αναίρεση και αποφάνθηκε ότι οι Smanor SA και Ségaud φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Αναίρεση που άσκησε στις 16 Απριλίου 2007 η France Télécom SA κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (πέμπτο πενταμελές τμήμα) στις 30 Ιανουαρίου 2007 στην υπόθεση T-340/03, France Télécom SA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-202/07 P)

(2007/C 170/16)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: France Télécom SA, πρώην Wanadoo Interactive SA (εκπρόσωποι: O. W. Brouwer, H. Calvet, J. Philippe και T. Janssens, δικηγόροι)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση που εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-340/03, France Télécom SA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με την οποία απέρριψε την προσφυγή κατά της αποφάσεως της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 16ης Ιουλίου 2003, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 82 [ΕΚ] (υπόθεση COMP/38.233 — Wanadoo Interactive).

— συνεπώς:

— είτε να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου για να αποφανθεί εκ νέου·

— είτε να αποφανθεί οριστικώς ακυρώνοντας την απόφαση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 16ης Ιουλίου 2003, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 82 [ΕΚ] (υπόθεση COMP/38.233 — Wanadoo Interactive), κρίνοντας έτσι δεκτά τα αιτήματα της προσφεύγουσας πρωτοδικώς·

— να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η ανααιρεσείουσα προβάλλει επτά λόγους προς στήριξη της αναίρεσεως της.

Με τον πρώτο της λόγο, αυτή ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο παρέβη την υποχρέωσή του προς αιτιολόγηση όσον αφορά τόσον την πιθανότητα αποκαταστάσεως των απωλειών, η οποία έπρεπε να αποδειχθεί, όσον και το δικαίωμα ευθυγραμμίσεως με τις τιμές των ανταγωνιστριών επιχειρήσεων, το οποίο αποκλείστηκε από το Πρωτοδικείο άνευ εξηγήσεων.

Με τον δεύτερο λόγο της, η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 82 ΕΚ αρνούμενο στην Wanadoo το δικαίωμα να ευθυγραμμισθεί καλοπίστως με τις τιμές των ανταγωνιστών της. Όμως, το δικαίωμα αυτό έχει καθιερωθεί τόσον από την πρακτική της Επιτροπής όσον αφορά τη λήψη αποφάσεων και από τη νομολογία του Δικαστηρίου όσον και από τη θεωρία και τις αρμόδιες για τον ανταγωνισμό γαλλικές αρχές και συνιστά, εξάλλου, το μοναδικό μέσο της ανααιρεσείουσας για να παραμείνει ανταγωνιστική στην αγορά.

Με τον τρίτο της λόγο, η τελευταία υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο παρέβη επίσης το άρθρο 82 ΕΚ μη επικρίνοντας τη μέθοδο που χρησιμοποίησε η Επιτροπή για να υπολογίσει την κάλυψη των εξόδων, γεγονός το οποίο προκάλεσε παραμόρφωση του περιεχομένου του απαιτούμενου κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου ελέγχου όσον αφορά τον εκποτισμό ανταγωνιστών. Πράγματι, από τη μέθοδο την οποία χρησιμοποίησε η Επιτροπή δεν ήταν δυνατόν να προκύψει αν οι συνδρομητές τους οποίους απέκτησε η Wanadoo δημιούργησαν σ' αυτήν, κατά τη διάρκεια της συνδρομής τους, κέρδος ή απώλεια.

Με τον τέταρτο λόγο της, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι το Πρωτοδικείο αγνόησε τόσο τον άρθρο 82 ΕΚ όσο και την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως εκτιμώντας ότι τα έξοδα και τα έσοδα που είναι μεταγενέστερα της υποτιθέμενης περιόδου παραβάσεως δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη. Συγκεκριμένα, λόγω αυτού του διαχρονικού περιορισμού των εσόδων και εξόδων που ελήφθησαν υπόψη, η Επιτροπή κατέληξε, εσφαλμένως, στην ύπαρξη παραβάσεως.

Με τον πέμπτο της λόγο, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο ομοίως δεν έλαβε υπόψη το άρθρο 82 ΕΚ και την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει κρίνοντας ότι μία τιμή μπορεί να είναι επιδεκτική ακόμη και αν συνοδεύεται από σημαντική μείωση του μεριδίου της αγοράς της οικείας επιχειρήσεως. Αυτή η τιμή, πράγματι, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι δύναται να οδηγήσει στον αποκλεισμό των ανταγωνιστριών επιχειρήσεων.

Με τον έκτο της λόγο, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο, όσον αφορά το προβαλλόμενο σχέδιο εξοβελισμού των ανταγωνιστών, παραμόρφωσε ταυτόχρονα τα πραγματικά περιστατικά και τα αποδεικτικά στοιχεία που του είχαν υποβληθεί για να τα εκτιμήσει και παρέβη το άρθρο 82 ΕΚ. Το τελευταίο αυτό άρθρο, συγκεκριμένα, απαιτεί σχέδιο εκτοπισμού των ανταγωνιστών αντικειμενικώς αναγνωρίσιμο και δεν μπορεί, σε καμία περίπτωση, να αρκωθεί σε μία καθαρά υποκειμενική προσέγγιση της εννοίας της καταχρήσεως δεσπόζουσας θέσεως.

Τέλος, με τον έβδομο λόγο της, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 82 ΕΚ όχι μόνον εκτιμώντας ότι η απόδειξη της πιθανότητας αποκαταστάσεως των απωλειών δεν αποτελούσε προηγούμενο για τη διαπίστωση πρακτικής επιδεκτικών τιμών αλλά, επίσης, συγχέοντας την απόδειξη, εκ μέρους της Επιτροπής, της πιθανότητας αποκαταστάσεως των εν λόγω απωλειών και την απόδειξη, εκ μέρους της οικείας επιχειρήσεως, του ανέφικτου της αποκαταστάσεως των απωλειών αυτών.

Προσφυγή της 23ης Απριλίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-214/07)

(2007/C 170/17)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: C. Giolito)

Καθής: Γαλλική Δημοκρατία

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη εκτελώντας, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, την απόφαση της Επιτροπής της 16ης Δεκεμβρίου 2003, σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων που εφάρμοσε η Γαλλία για την ανάληψη των δραστηριοτήτων προβληματικών επιχειρήσεων [Κρατική ενίσχυση E(2003) 4636] ⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 5

και 6 της εν λόγω αποφάσεως, από το άρθρο 249, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, καθώς και από το άρθρο 10 της ίδιας Συνθήκης·

— να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής της, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η καθής δεν έπραξε τα αναγκαία ώστε να εξασφαλίσει την ταχεία και αποτελεσματική εκτέλεση της αποφάσεως της, καθόσον, περισσότερο από τρία έτη μετά την έκδοση της αποφάσεως αυτής, δεν έχει επιστραφεί ούτε κατ' ελάχιστον η ενίσχυση που χορήγησε παράνομως το γαλλικό κράτος. Η κατάσταση αυτή αντικείται σαφώς στα οριζόμενα από τα άρθρα 249, τέταρτο εδάφιο ΕΚ και 14, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού (ΕΚ) 659/99 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της συνθήκης ΕΚ ⁽²⁾.

Για το μετά το 1993 χρονικό διάστημα, η καθής δεν μπορεί, εξάλλου, να επικαλεστεί απόλυτη αδυναμία εκτελέσεως της αποφάσεως της 16ης Δεκεμβρίου 2003. Πράγματι, αφενός, οι γαλλικές αρχές δεν έκαναν πραγματικά διαβήματα προς ανάκτηση των επιδικών ενισχύσεων, καθόσον οι εντολές επιστροφής των ενισχύσεων δεν εστάλησαν καν στους υποχρέους. Αφετέρου, οι αρχές αυτές δεν μπορούν να επικαλεστούν δυσχέρεια προσδιορισμού των δικαιούχων των εν λόγω ενισχύσεων, καθόσον, ως φορολογικές αρχές, μπορούσαν ευχερώς να υπολογίσουν τα ποσά των φορολογικών απαλλαγών των οποίων επωφελήθηκαν οι εν λόγω δικαιούχοι.

Εν πάση περιπτώσει, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η προϋπόθεση της απόλυτης αδυναμίας εκτελέσεως δεν πληρούται όταν το καθού κράτος περιορίζεται να αναφέρει στην Επιτροπή νομικής, πολιτικής ή πρακτικής φύσεως δυσκολίες που παρουσιάζει η εφαρμογή της αποφάσεως με την οποία διατάσσεται η ανάκτηση της ενισχύσεως, χωρίς να έχει προβεί σε πραγματικό διάβημα προς τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις προς ανάκτηση του ποσού της ενισχύσεως αυτής και χωρίς να έχει προτείνει στην Επιτροπή εναλλακτικούς τρόπους εφαρμογής της αποφάσεως που θα είχαν επιτρέψει την υπερπήδηση των δυσκολιών.

⁽¹⁾ ΕΕ 2004, L 108, σ. 38.

⁽²⁾ ΕΕ L 83, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το *Verwaltungsgerichtshof* (Αυστρία) στις 9 Μαΐου 2007 — *Jörn Petersen κατά Arbeitsmarktservice Niederösterreich*

(Υπόθεση C-228/07)

(2007/C 170/18)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Verwaltungsgerichtshof